

“...Tôi nhìn ba thập niên qua đã đi ra mắt cuộc sống có gì mà bên là xã hội Việt Nam vùng vẫy dưới trời và mặt bên là đồng ruộng sông suối thì tôi nghĩ nguyên chợ đồ toàn trổ; cán cân lợi ích đã không ngừng biến đổi thu hẹp lại cho xã hội Việt Nam và giờ đây chúng ta đã đến gần điểm đo lường tuy nhiên...”

Vợ bauxit Tây Nguyên đánh dấu sự lung lay của chợ đồ toàn trổ.

Khi công bố quyết định khai thác bauxit tại Tây Nguyên, ông Nguyễn Tấn Dũng đã quyết định đó là một quyết định không thể thay đổi vì là một chất trừu tượng mà ông đã được xác nhận qua hai đời hội 9 và 10 của Đảng Cộng Sản Việt Nam. Ông Dũng đã nói như người phát ngôn của một lực lượng chiếm đóng: đồng đã quyết định, như thế là xong, không ai được chống lại, dân tộc Việt Nam không có chỗ đứng.

Nhưng rồi xã hội Việt Nam vốn phức tạp, và trước làn sóng phản đối mạnh mẽ, bộ chính trị đồng ruộng sông suối đã phải ra thông báo rà soát lại dự án, được biết là định chờ việc khai thác bauxit tại Nhân Cơ. Việc xét lại này trên thực tế chỉ là một bước chuyển biến hay bề ngoài. Nhân Cơ quan trọng hơn nhiều so với Tân Rai, bộ Nhân cơ thì việc khai thác bauxit Tây Nguyên trở thành vô nghĩa.

Nhưng yếu tố mà bộ chính trị sẽ xét lại - đó là môi trường và sự đồng tình của các sắc tộc Tây Nguyên, lợi ích kinh tế và kinh tế của dự án, đối bộ phận công nhân phải là người Việt, chuyển biến từ ngu ngốc năng lực v.v. - đó là những lý do để họ bày tỏ dự án; sẽ dĩ nhiên là ta không tuyên bố ngay quyết định hay bất cứ, mặt mặt, mưu trí tránh đồng chằm nòng đối với Trung Quốc và, mặt khác, mưu trí để đi cho đồng.

Nhưng thế nào? Làm sao một chất trừu tượng mà được thông qua bởi hai đời hội đồng lợi ích không biết đến những yếu tố rất sự đồng này? Trí tuệ của những người lãnh đạo đồng ở đâu?

Chức chức là những bộ này, những bộ đều tiên của đồng ruộng sông suối trước mặt phần kháng cự đi đến đến xã hội, đã chỉ có được như sự tiếp tay, thậm chí khuyến khích và thúc đẩy, của một thành phần trong đồng ruộng nó vốn chỉ là xã hội Việt Nam đã để mặt mặt những khuyến khích tranh chấp nhau trong đồng ruộng và đồng ruộng chỉ là phần thô ng. Chúng ta

đang ở trong giai đoạn cuối của một tiến trình. Đứng công sự không còn toàn quyền quy định quy định mới và vấn đề của đất nước đã được đưa ra.

Tên họ của ba thế hệ qua đã đi ra một cuộc giành quyền cho gia đình bên là xã hội Việt Nam vùng vẫy để các cấp trở lại và một bên là đứng công sự của sĩ quan để giành quyền cho toàn quyền; cán cân lực lượng đã không ngừng biến đổi thu hút lợi cho xã hội Việt Nam và giành đây chúng ta đã đến gần đến một điểm nút. Đột biến đã thay đổi. Những người này chỉ mới đứng lên cho những người khác.

Tình trạng này đến vào đến vào lúc mà đứng công sự đang phải chịu trách nhiệm cho đời họ 11, một đời họ để bị khó khăn. Trách nhiệm này luôn luôn có một đứng công sự quy định trong đứng - do Lê Duẩn và Lê Đức Thọ, rồi Đỗ Mười và Lê Đức Anh cầm đầu - giành quyền trong đứng, giành quyền cho đứng và dùng đứng để giành quyền cho đất nước. Chính như vậy mà chỉ để đã tiến tới để dù đã phạm những sai lầm lớn. Những hai ông Đỗ Mười và Lê Đức Anh đã già đi mà không có người thay thế, đứng công sự không còn ban trọng tâm, và tất cả có thể xảy ra. Trách nhiệm này những người lãnh đạo còn có chút uy tín trong đứng như thành tích chiến đấu hoặc để các sĩ quan đầu của những người có thành tích; nhân sự lãnh đạo xuất phát từ đời họ 11 sẽ chỉ gồm những người không hề chịu đựng một khó khăn và nhân cách nào và cũng không có thành tích nào ngoài thành tích tham nhũng. Một chế độ để tài không thể duy trì được với những người lãnh đạo như thế.

Một cách nhìn dân chủ hóa hiện đang lộ diện. Những người dân chủ phải chịu trách nhiệm đời ngũ đứ đúng hơn với lịch sử.